

Còmic | Josep Gálvez

Lectures en temps de crisi

Les il·lustracions del francès Blutch denoten llibertat narrativa

Blutch, pseudònim de Christian Hincker, és un autor francès amb un estil que per la força i l'elegància del seu traç de seguida s'associa amb el qualificatiu de *clàssic*, tot i que aviat s'acompanya del matís *innovador* per la seva sensualitat, inquietud temàtica i llibertat narrativa. La personal adaptació del *Satiricó*, anomenada *Peplum* i creada fa mes d'onze anys, quan ell encara s'iniciava professionalment, és una novel·la gràfica que conserva tota la frescor de la creació que arrisca i del desig de suggerir dins d'una estructura narrativa oberta i alhora equilibrada. La representació del llarg viatge del fals Plubius

Peplum
Blutch
Ponent Mon
Rasquera, 2008
Pàgines: 160
Preu: 16 euros

Blutch
Blutch
La Cúpula
Barcelona, 2008
Pàgines: 108
Preu: 9,95 euros

Cimber alterna llargues seqüències mudes amb d'altres de retòrica arcaica, i el realisme gràfic amb impressionants pàgines expressionistes i amb altres en què els cossos adapten postures de dansa.

El clàssic de Petroni reflectia una societat fosca i decadent en què triomfava la vanitat, l'oportunisme i la superficialitat, representades pel protagonista. Són qualitats que també distingeixen *Blutch*, el personatge central d'una altra sèrie de historietes de temàtica satírica sobre la pròpia professió. Publicades originalment a la revista *Fluide Glacial*, representaven les aventures d'un dibuixant de la mateixa revista dels anys 30 del segle XX. Així combina l'anacronisme i referències explícites a ell mateix i al seu entorn. En aquest context la ironia s'oposa a la cinisme per atacar la simbòlica combinació cínica de mediocritat i mesquinesa de la manera més implacable que hem llegit a la historieta.*

AMBAQUELLA ALEGRIA

EVA PIQUER

Llegeixo d'oïda, i què?

Vet aquí un títol fet a mida per als periodistes literaris que circulem per aquest món de mones: *Com parlar dels llibres que no hem llegit*, de Pierre Bayard (Empúries i Anagrama). Sí senyors, és ben bé la meua feina: escriure sobre llibres que sovint només he fullejat, o que, en el millor dels casos, he repassat en diagonal i contra rellotge, minuts abans d'entrevistar el paio o paia que els ha parit (que, diguem-ho tot, sol ser un egòlatra poc disposat a entendre que la pringada que l'interroga no s'hagi llegit la seva obra mestra d'esquerra a dreta, de dalt a baix i del principi al final). Ep, les coses com són: de tant en tant també tinc temps d'empassar-me sencer un llibre abans de parlar-ne per escrit. Però això no garanteix que el meu text acabi sent gaire millor. Com bé diu l'assagista francès, "a vegades per parlar amb rigor d'un llibre és desitjable no haver-lo llegit del tot, o fins i tot no haver-lo obert".

L'amic Bayard sap que el pati literari és ple d'impostors que fan veure que han llegit allò que se suposa que haurien d'haver llegit. Lluny d'assenyalar-los amb el dit, els desculpabilitza: segons ell, la noció de llibre llegit és ambigua, i haver de parlar de llibres que no s'han llegit és una autèntica activitat creativa, una pràctica enriquidora i, doncs, recomanable. Com menys llegim, més creem. Fora angoixes i remordiments: ni tan sols per fer la crítica d'un llibre cal haver-lo devorat paraula per paraula. Ja deia Oscar Wilde que ell no llegia mai els llibres que havia de criticar, no fos cas que l'influïssin.

Tots som no-lectors: no arribarem a llegir ni una infinitèsima part dels llibres bons que s'han escrit. No hi podem fer res, i no té sentit que ens n'averonyim. Tampoc jo m'averonyiré ara d'haver dedicat un article a un llibre que he llegit a trossos, saltant-me'n paràgrafs amb aquella alegria. Es tractava d'això, oi?*

ELPOEMA

El gran riu de l'aorta

Esgotats els llavis, replets de besos,
retroben la pell i la fúria cada colp més,
com si fóssem núbils
a la recerca del secret i l'èxtasi.
Obert el pit de dalt avall, al descobert el gran riu de l'aorta,
botem tu i jo dins la sang térbola de cada dia,
com feres salvatges, a l'aguait d'algun espasme desconegut
que ens consagre com a bells animals de tardor.
Mentrestant al carrer, en una tarda inacabable,
entre mar i boira, vaixells negres davallen
els morts sota les aigües verdes de l'estany.

Lluís Alpera
Cabanyal, 1938

Títol poemari: *El nou rapte d'Europa*
Editorial: Brosquil

L'Espill, 29. Traduir literatura
Taula redona-presentació
27 de novembre, 19,30 h
Llibreria La Central del Raval
Carrer Elisabets, 6 Barcelona

PUV UNIVERSITAT DE VALÈNCIA
<http://puv.uv.es>